

Kedves jelenlegi és volt Operaházi Kollégák!

Hozzátok tartozó Családtagok, Gyerekek, Unokák!

Mint nyilván tudjátok, Operaházunkba immár közel száz éve ellátogat a Mikulás. Zenével, tánccal, énekkel kedveskedik mindenkinek - félénk, bátor, érdeklődő gyerekek és felnőttek egyaránt.

Fontos, hogy minden dolgozónak, akinek imádott második otthona volt a Ház, aki annak a csodának aktív részese lehetett, amely ott estéről estére megszületett, résztvevője lehessen ennek a Karácsonyhoz kötődő hagyománynak.

Megmutathassák minden gyermeknek; ez az a HÁZ ahol anya, apa az estéit, a hétvégéit, az ünnepnapjait töltötte, tölti, ahova még a Mikulás is mindig ellátogat és a közönség tapsol.

Nos, az idén ez sajnos másként lesz.

Sok érv hangzott el részünkről amellet, hogy ne változtassák meg ezt a kedves tradíciót, de érveink lepattantak a döntéshozókról.

Következhet ebből, hogy az idén kizárólag az kaphat bebocsátást a kis ünnepségre, aki azon a napon a Ház munkavállalója, illetve akinek azt külön megengedi a döntéshozó.

Akik utóbbi munkáltatói kegyben részesülnek azok akár a Királyi Páholyból is megtekinthetik az ünnepélyes egybegyűlteket - mint ahogy erre más alkalommal is volt példa.

Nem részletezem, miként szorította ki az érdekképviselőket erről a területről is a hatalomittasság. Tény, hogy a szakszervezet által mindig önállóan megvalósított esemény, fokozatosan átkerült a munkáltató gondozásába.

Nem az érdekvédők akaratából.

Az idei ünnepség előkészítésénél a munkáltató, szívesen befogadta volna, hogy mint eddig, hosszú évtizedekem át, az ajándéksomagok beszerzése, finanszírozása maradjon a szakszervezetek dolga. Kialakult hagyományként. természetesen részünkről az összes "operás gyermeket" értve ez alatt, nemcsak a szakszervezeti tagokét.

Csrébe azt kértük - mint utóbbi években azt sikerrel tettük- a közelmúltban távozott dolgozók kettő-tizen négy év közötti gyermekeik, unokáik szintén lehessenek ott, ezen alkalommal. Az érintett, maximum tizenöt-húsz gyermeknek nem kívántak bebocsátást adni, nem akarták őket e „kegyben részesíteni”. Ezért – az idei évben először – a szakszervezetek nem szeretnének ebben részt venni.

Keressük a lehetséges kompenzáció módját, bár megtépzott adottságaink kevésbé biztatóak.

Bocsánatot kérek a kis „ünneprontásért”. Bízom benne, hogy nem lesz ez mindig így.

Bárki elérhet arra az erkölcsi szintre, hogy ebben a kérdésben is jobb döntést hozzon; esetleg egyéb szempontok és az ego ne írja felül az evidencia szabályait.

Szeretném, ha a Ház minden dolgozója értesülne a leírtakról...

Köszönöm a figyelmeteket,

Oszkár